

УДК 343.102:344.13

А.А. БАБИЧ, Харківський національний університет внутрішніх справ

ПОВІДОМЛЕННЯ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦЯ ПРО ПІДОЗРУ

Ключові слова: повідомлення про підозру, підозрюваний, досудове розслідування, процесуальні рішення, військовослужбовці

З прийняттям нового КПК України 2012 р. в кримінальному провадженні з'явився новий інститут повідомлення про підозру, який потребує наукового осмислення й правильного застосування на практиці для забезпечення прав і свобод підозрюваної особи. Відповідно до сфери розслідування військових злочинів та злочинів, вчинених військовослужбовцями, повідомлення про підозру вимагає подальшої нормативної регламентації, пов'язаною із специфікою несення військової служби. Також набуває необхідності вирішення проблеми повідомлення про підозру військовослужбовцю, який перебуває в зоні АТО або на службовому завданні.

Дослідженням інституту повідомлення про підозру займалися такі вчені, як: Ю.П. Аленін і І.В. Глов'юк, А.Ю. Гнатюк, І.Г. Івасюк, О.В. Капліна, Є.О. Наливайко, А.А. Тітко, О.В. Фаратон, Н.П. Черняк, Л.В. Юрченко та ін. Однак аналіз слідчої діяльності під час АТО 2014 р. зумовлює актуальність подальшого наукового розроблення інституту повідомлення про підозру військовослужбовцеві зокрема.

В новому КПК України передбачено окрему Главу 22, яка визначає зміст письмового повідомлення про підозру, а також порядок і строки його вручення, що свідчить про особливу важливість вказаного інституту [1].

Згідно з положеннями ст.276 КПК, яка встановлює, що повідомлення про підозру обов'язково здійснюється в порядку, передбаченому статтею 278 КПК, у випадках: затримання особи на місці вчинення кримінального правопорушення чи безпосередньо

після його вчинення; обрання одного з передбачених КПК запобіжних заходів; наявності достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення.

Як зазначає І.Г. Івасюк, інститут повідомлення про підозру став своєрідною заміною інституту пред'явлення обвинувачення на стадії досудового розслідування, оскільки за чинним кримінальним процесуальним законодавством обвинувачений як учасник кримінального провадження з'являється тільки наприкінці досудового розслідування з моменту складання обвинувального акту [2, с.78].

Кримінальний процесуальний закон не дає визначення поняття «підозра», у статті 276 зазначені тільки випадки, які зумовлюють необхідність повідомлення особі про підозру у письмовому вигляді. Тлумачний словник української мови визначає підозру як думку про чию-небудь причетність до чогось негативного, сумнівів у чий-небудь порядності, чесності, відданості і т. ін. [3, с.475]. В.В. Велигодский визначає підозру як припущення про суб'єкт злочину, неповну обізнаність про які-небудь факти, обставини, тобто їх вірогідне пояснення [4, с.278].

Слід зауважити, що новим КПК змінено порядок набуття статусу підозрюваного. Підозрюваною є особа, якій у порядку, передбаченому ст.276–279 КПК, повідомлено про підозру; особа яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення або особа, щодо якої складено повідомлення про підозру, однак його не вручено їй внаслідок не встановлення місцезнаходження особи, вжито заходів для вручення у спосіб, передбачений КПК для вручення повідомлень (ст.42 КПК в редакції Закону України 1689–VII від 07.10.2014 р.).

Таким чином, після прийняття доповнень до ст.42 КПК України від 07.10.2014 р. підозрюваною особою може бути і особа, якій це повідомлення не вручено у зв'язку із тим, що її місцезнаходження не встановлено (особа може не бути обізнаною, що відносно неї проводиться досудове розслідування або вона умисно переховується від слідства).

Слід зауважити, що положення статті 276 КПК України мають деякі суперечності та недоліки. Не можна погодитися із п.2, в якому зазначається, що повідомлення особі про підозру здійснюється у разі обрання до особи одного з передбачених КПК заходів: особисте зобов'язання; особиста порука; застава; домашній арешт; тримання під вартою (ч.1 ст.176). Але ж ст.177 КПК України дозволяє застосовувати запобіжні заходи лише до підозрюваного, обвинуваченого. Отже, відповідно, ці два положення виключають одне одного.

Треба також зазначити, що наведені у ст.276 КПК України підстави не містять чітко визначених об'єктивних обставин, що зобов'язують слідчого, прокурора безумовно повідомити особі про підозру й тим самим забезпечити їй право на захист. Критику викликає й підстава наявності достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення. Вирішення питання, чи є отримані докази достатніми, повністю залежить від суб'єктивної оцінки ситуації з боку слідчого, прокурора.

Так, наприклад, за матеріалами розслідувань 2014 р. у кожному випадку дезертирства військові прокурори намагалися визначити суб'єктивну мотивацію причин і наслідків. Як зазначив головний військовий прокурор – заступник генпрокурора Анатолій Матіос: «Дати кваліфікацію і оголосити підозру всім трьом тисячам військовослужбовців неможливо, тому що основна проблематика чіткого командування... коли узгоджені гіршим або кращим чином маси озброєного народу не мають чіткого командування, настає дезорієнтація, дезорганізація і наслідки у вигляді формальних ознак, юридично обґрунтованих у Кримінальному кодексі» [5].

Ще однією підставою повідомлення про підозру є наявність достатніх доказів, зібраних від початку розслідування, для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення. В цьому разі, як зазначають автори коментаря до КПК, здійснюється найпростіша схема, яка не потребує ніяких оціночних суджень: починається розслідування, збира-

ються докази, деяка система доказів утворює підставу для підозри певної особи, слідчий або прокурор здійснюють повідомлення про підозру, на підставі ухвали слідчого судді, суду обирається один із передбачених законом запобіжних заходів [6, с.604]. На нашу думку, в такому випадку оцінка доказів слідчим, прокурором навпаки відіграє вирішальну роль. Слідчий, прокурор за внутрішнім переконанням оцінюють наявні у справі докази і приймають рішення про їх достатність для прийняття рішення про повідомлення певній особі про підозру у вчиненні нею кримінального правопорушення, чим надає їй процесуальний статус підозрюваного з усіма правовими наслідками, що витікають з цього [2, с.76].

На практиці зазвичай слідчі не поспішають повідомляти особі про підозру, розслідуючи кримінальне провадження «за фактом» вчинення кримінального правопорушення навіть у разі отримання фактичних даних, які мають розцінюватися як достатні докази для підозри цієї особи та для оголошення їй повідомлення про підозру. Так, наприклад, внаслідок перевірки Київського бронетанкового заводу кримінальне провадження відкрито за фактом нестачі військового майна на суму 7 млн гривень [7].

Як зауважує С. Гребенюк, безпосередні причини такого стану справ полягають не лише у великій завантаженості слідчих, котрі за новим КПК України зобов'язані проводити досудове розслідування у всіх випадках отримання заяви, повідомлення про вчинене правопорушення або після самостійного виявлення ними обставин, що можуть свідчити про вчинення кримінального правопорушення (ст.214). Сприяє цій негативній тенденції й те, що, відповідно до статті 219 КПК України початок перебігу строку досудового розслідування у кримінальному провадженні пов'язаний саме з днем повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального проступку чи злочину. Тож, повідомивши про підозру, слідчий у разі неможливості закінчити досудове розслідування у встановлений строк, змушений буде вживати заходи для продовження цього строку (статті 294–295 КПК України),

тоді як розслідування справи «за фактом» не тягне за собою необхідності продовжувати строк досудового розслідування. Тому нерідко виникає ситуація, коли слідчому, прокурору відома особа, яка може бути причетна до вчинення кримінального правопорушення, але про підозру такій особі не повідомляється [8].

На зволікання з моментом повідомлення особі про підозру також звертають увагу і вчені Центру політико-правових реформ, які зазначають, що така практика призводить до недотримання розумних строків кримінального провадження та порушення принципу змагальності сторін [9, с.36].

Тенденція зволікання з моментом повідомлення особі про підозру спостерігається при розслідуванні розкрадання бюджетних коштів, виділених на модернізацію, ремонт військової техніки. Органи досудового розслідування відкривають кримінальне провадження та починають проведення різних слідчих дій: викликають по кілька разів керівництво військової частини або оборонного підприємства, бухгалтера для допитів, здійснюють вилучення всіх без винятку фінансових документів, проводять обшуки, технічні експертизи. При цьому документи вилучають у юридичної особи, а ймовірними підозрюваними можуть бути лише керівництво військової частини / оборонного підприємства і головний бухгалтер. Слід зазначити, що вказані особи до останнього дня перебувають у статусі свідка і попереджаються про відповідальність за відмову від надання свідчень та за надання неправдивих свідчень тощо. Органи досудового розслідування, достовірно знаючи, що тільки ці посадові особи оборонного підприємства або керівництво військової частини можуть бути суб'єктом злочину, офіційно не поспішають повідомляти останніх про підозру, щоб не почали спливати строки розслідування. Таким чином, органи досудового розслідування можуть протягом кількох років здійснювати кримінальне переслідування, а сама особа буде позбавлена належного права на захист від такого переслідування. Слід зауважити, якщо особі повідомлено про підозру,

органи досудового розслідування майже протягом кількох днів складають обвинувальний акт і надсилають матеріали кримінального провадження до суду. У такому випадку особа не може здійснити належний захист своїх прав, оскільки сторона захисту не встигає зібрати та надати суду свої докази [10].

Отже виникає питання – як забезпечити право на захист у такій ситуації? Особа до набуття статусу підозрюваного тільки у разі допиту її як свідка може користуватися правовою допомогою адвоката. Слід відзначити, що чинний КПК України не належно регламентує порядок надання адвокатом правової допомоги свідку та обсяг такої допомоги. Його стаття 66 обмежує право свідка на правову допомогу виключно можливістю користуватися такою допомогою під час давання показань та участі у проведенні інших процесуальних дій [1].

Слід підтримати точку зору С. Гребенюка, який вважає, що ст.224 КПК України має бути доповнена положеннями такого змісту: «Адвокат свідка має право бути присутнім при допиті; надавати у присутності слідчого консультації свідку, якщо фактичні обставини у справі можуть бути використані для кримінального переслідування особисто самого свідка або членів його сім'ї чи близьких родичів; ставити з дозволу слідчого запитання, що підлягають занесенню до протоколу допиту свідка, для уточнення і доповнення його відповідей; заперечувати проти незаконних дій слідчого щодо порядку проведення ним допиту з посиланням на норму закону, яка порушується, що підлягає занесенню до протоколу допиту; оскаржувати дії слідчого в порядку, встановленому цим Кодексом, у разі якщо з характеру і змісту питань випливає, що свідок має допитуватися як підозрюваний» [8].

Зауважимо також, що сама процедура здійснення повідомлення про підозру має проблемні аспекти. У відповідності до ст.278 КПК України письмове повідомлення про підозру вручається в день його складення слідчим або прокурором, а у випадку неможливості такого вручення – у спосіб, передбачений

КПК України для вручення повідомлень [1]. І саме це положення викликало низку питань у практичній діяльності слідчих та прокурорів. Воно не давало відповіді – як фактично повідомити особі про підозру, якщо вона не з'являлася до слідчого, прокурора. Наприклад, особа вчинила злочин і одразу почала переховуватися від розслідування в зоні АТО добровольцем, перестала підтримувати зв'язки з родичами та друзями. Або інший приклад – поїхавши до зони АТО, навіть не здогадувалася про те, що слідчий намагався її викликати до себе. А навіть якщо місцезнаходження особи відоме – перебування в зоні АТО – забезпечити явку особи процесуальними засобами, наявними у слідчого, прокурора практично було неможливо, адже ні виклик, ні привід, ні затримання для забезпечення приводу застосовуватися не можуть.

Ці неузгодженості норм КПК України були усунені Законом України «Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України щодо невідворотності покарання за окремі злочини проти основ національної безпеки, громадської безпеки та корупційні злочини» № 1689–VII від 07.10.2014 р. [13]. та Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо невідворотності покарання осіб, які переховуються на тимчасово окупованій території України або в районі проведення антитерористичної операції» № 119–VII від 15.01.2015 р. [14].

Згідно із цими законами, ст.42 КПК була доповнена положенням про те, що підозрюваним може бути особа, щодо якої складено повідомлення про підозру, однак його не вручено внаслідок не встановлення місцезнаходження особи.

Проблемним аспектом залишається саме спосіб вручення письмового повідомлення про підозру. Так, відповідно до ст.278 КПК України, письмове повідомлення про підозру вручається в день його складення слідчим або прокурором, а у випадку неможливості такого вручення – у спосіб передбачений КПК для вручення повідомлень [1]. Зазначимо, що да-

на стаття, відсилна на характером, ускладнює розуміння процедури повідомлення особі про підозру – законодавець, не вказавши необхідну статтю, змушує нас шукати необхідне по усьому кодексі. Так, у ч.3 ст.111 гл.6 КПК України вказано, що повідомлення у кримінальному провадженні здійснюється у порядку, передбаченому гл.11 КПК України, за винятком положень щодо змісту повідомлення та наслідків неприбуття особи. Відповідно до частин 1, 2 ст.135 гл.11 КПК України особа викликається до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду шляхом вручення повістки про виклик, надіслання її поштою чи факсимільним зв'язком, здійснення виклику по телефону або телеграмою. У разі тимчасової відсутності особи за місцем проживання, повістка для передачі їй вручається під розписку дорослому члену сім'ї особи чи іншій особі, яка з нею проживає, житлово-експлуатаційній організації за місцем проживання особи або адміністрації за місцем її роботи. Таким чином, ч.2 вказаної статті вказує на те, що повідомлення можливо здійснити і без самої особи, виконавши всі дії, передбаченою статтею, але вже наступна стаття КПК України спростовує цю думку, вказавши, що належним підтвердженням отримання особою повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом є підпис особи про отримання повістки, в тому числі на поштовому повідомленні, відеозапис вручення особі повістки, будь-які інші дані, які підтверджують факт вручення особі повістки про виклик або ознайомлення з її змістом. Якщо особа попередньо повідомила слідчого, прокурора, слідчого суддю, суд про адресу своєї електронної пошти, надіслана на таку адресу повістка про виклик вважається отриманою у випадку підтвердження її отримання особою відповідним листом електронної пошти. Вказане ще раз підкреслює необхідність виклику самої особи, яку слідчий підозрює у вчиненні злочину.

Розглядаючи проблеми повідомлення про підозру, Ю.П. Аленін і І.В. Гловюк дійшли висновку, що надання особі статусу підозрюваного не має бути поставлене у залежність

від її явки до слідчого, прокурора, місцезнаходження, бажання отримати це повідомлення тощо. Вчені пропонують передбачити у Главі 22 КПК України не складення слідчим за погодженням із прокурором або прокурором повідомлення про підозру, а винесення постанови про залучення як підозрюваного. Так, у разі встановлення достатніх даних для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення на остаточне викриття та доведення винуватості саме цієї особи, особа повинна визнаватися підозрюваним з моменту складення постанови про залучення як підозрюваного. Вчені також наголошують, що для забезпечення прав підозрюваного слід передбачити обов'язок слідчого, прокурора вручити копію постанови та пам'ятку, роз'яснити права у строк 24 години з моменту складення постанови, а у разі, якщо особа ухиляється від розслідування, її місцезнаходження невідоме – негайно після її явки до слідчого, прокурора або у цей же строк з моменту встановлення її місцезнаходження. У разі невиконання цієї вимоги у підозрюваного має бути можливість оскарження бездіяльності слідчого, прокурора до слідчого судді [15, с.167].

Аналогічна пропозиція висловлена і О.Е. Орищенко, який вважає, що рішення про повідомлення особі про підозру повинно мати форму постанови відповідно до ст.110 КПК України і у разі, коли підозрюваний переходить від органів розслідування з наступним оголошенням його у розшук [11, с.72].

Відповідно діючого КПК України, повідомлення про підозру – це кримінальне процесуальне рішення слідчого, прокурора, яке приймається в обов'язковому порядку у випадках затримання особи за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення або наявності достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення у письмовій формі і тягне за собою набуття особою, щодо якої воно прийняте, процесуального статусу підозрюваного.

Слід приєднатися до точки зору О.І. Білосова та С.М. Смокова, які вважають, що підозра передуює появі обвинувачення і має що-

до нього допоміжний характер. Процес розвитку підозри складається з трьох етапів – виникнення, формування, формулювання [12, с.20]. Насправді, повідомлення про підозру варто розглядати як початковий етап формування обвинувачення у кримінальному провадженні. Підозра – це результат діяльності слідчого, прокурора щодо оцінки наявних у справі доказів, які вказують на ймовірність вчинення кримінального правопорушення певною особою, що виражається у процесуальному документі, який складається за зазначених в законі підстав і вручається особі, яка підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення.

Слід зазначити, що підозра, висунута на початковому етапі розслідування, може не підтвердитись при подальшому розслідуванні, тому варто повернутися до інституту притягнення особи в якості обвинуваченого, який був передбачений КПК України 1960 р.

Ми підтримуємо висловлену Ю.П. Алениним та І.В. Гловюк точку зору, і вважаємо, що рішення слідчого про надання особі статусу підозрюваного має бути виражено в формі постанови (як це передбачено щодо інших суб'єктів кримінального процесу – потерпілого, цивільного позивача, цивільного відповідача та їх представників), а не повідомлення, оскільки це рішення, згідно з яким особа набуває певних прав і обов'язків. До того, зі змісту ст.110 КПК України вбачається, що рішення слідчого має бути виражено в формі постанови або обвинувального акту. Тому пропонується частину 1 статті 42 КПК України викласти в наступній редакції:

«Підозрюваною є особа, відносно якої слідчим або прокурором винесена обґрунтована постанова про залучення її в якості підозрюваного.

Підставами для винесення такої постанови можуть бути: а) затримання особи на місці вчинення кримінального правопорушення чи безпосередньо після його вчинення; б) наявності достатніх доказів підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення».

Відповідні зміни слід внести і до ст.ст.276–279 КПК, та доповнити КПК України ст.279¹ такого змісту «якщо підозра, висловлена у постанові про залучення особи в якості підозрюваного, в результаті проведеного розслідування не підтвердилася, прокурор виносить постанову про закриття кримінального переслідування відносно цієї особи».

Таке законодавче регулювання надасть можливості подальшого досудового розслідування кримінального правопорушення та встановлення інших осіб, винних у вчиненні кримінального правопорушення.

ЛІТЕРАТУРА

1. Кримінальний процесуальний кодекс України : від 13.04.2012 р., № 465–VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/4651-17/page5>.
2. Івасюк І. Г. Інститут «повідомлення про підозру» нового кримінального процесуального законодавства України / І. Г. Івасюк // Митна справа. – 2013. – № 4 (88). – Ч. 2. – Кн. 2. – С. 74–79.
3. Словник української мови: в 11 томах [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://sum.in.ua/s/pidozra>.
4. Велигодский В. В. Судебная реформа и проблемы института подозрения в российском уголовном судопроизводстве / В. В. Велигодский // Актуальные проблемы российского права. – 2008. – № 1. – С. 277–283.
5. Матіос А. Понад 3 тисячі українських військових підозрюють у дезертирстві / Матіос А. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://dt.ua/UKRAINE/ponad-3-tisyachi-ukrayinskih-viyskovih-pidozryuyut-u-dezertirstvi-153148_.html.
6. Кримінальний процесуальний кодекс України : наук.-практ. коментар / за заг. ред. професорів В. Г. Гончаренка, В. Т. Нора, М. Є. Шумила. – К. : Юстініан, 2012. – 1224 с.
7. Ревізія Київського бронетанкового заводу викрила багатомільйонні крадіжки [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http://tsn.ua/kyiv/reviziya-kiyivskogo-](http://tsn.ua/kyiv/reviziya-kiyivskogo-bronetankovogo-zavodu-vikрила-bagatomilyonni-kradizhki-389983.html)

[bronetankovogo-zavodu-vikрила-bagatomilyonni-kradizhki-389983.html](http://tsn.ua/kyiv/reviziya-kiyivskogo-bronetankovogo-zavodu-vikрила-bagatomilyonni-kradizhki-389983.html).

8. Гребенюк С. Право на захист у кримінальному провадженні – проблеми залишаються / Гребенюк С. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.epap.ua/ukr/publications/view/sergi-grebenyuk-pdgotuvav-oglad-novogo-kpk>.

9. 35 неформальних практик у кримінальному судочинстві України / О. А. Банчук, І. О. Дмитрієва, Л. М. Лобойко, З. М. Саїдова. – К. : Арт-Дизайн, 2014. – 48 с.

10. Кулаков В. Застосування норм нового КПК: проблеми та перспективи / Кулаков В. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://yurincom.com/ua/legal_practice/analychna_yurysprudentsiia/Zastosuvannya-norm-novogo-KPK---publication.

11. Орищенко О. Е. Повідомлення особі про підозру та зупинення досудового розслідування / Орищенко О. Е. // Досудове розслідування: актуальні проблеми та шляхи їх вирішення : мат. пост. діюч. наук.-практ. семінара (17 жовт. 2014 р.) / редкол. : С. Є. Кучерина (голов. ред.), В. В. Федосєєв (заст. голов. ред.) та ін. – Х. : Право, 2014. – Вип. 6. – С. 72–77.

12. Білоусов О. І. Затримання підозрюваного у кримінальному процесі України : монографія / О. І. Білоусов, С. М. Смоков. – Одеса : ОЮІ НУВС, 2009. – 112 с.

13. Закон України «Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України щодо невідворотності покарання за окремі злочини проти основ національної безпеки, громадської безпеки та корупційні злочини» : від 07.10.2014 р., № 1689–VII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1689-18>.

14. Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо невідворотності покарання осіб, які переховуються на тимчасово окупованій території України або в районі проведення антитерористичної операції» : від 15.01.2015 р., № 119–VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/119-19>.

15. Аленін Ю. П. Повідомлення про підозру: загальна характеристика та проблеми удосконалення / Ю. П. Аленін, І. В. Гловюк // Вісник Південного регіонального центру Нац. акад. правових наук України. – 2014. – № 1. – С. 161–169.

Бабич А. А. Повідомлення військовослужбовця про підозру / А. А. Бабич // Форум права. – 2015. – № 1. – С. 11–17 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2015_1_4.pdf

Розглянуто проблемні аспекти порядку повідомлення військовослужбовцю про підозру, зокрема: підстави оголошення про підозру, забезпечення права на захист при оголошенні про підозру, спосіб вручення повідомлення про підозру. Запропоновано вважати особу підозрюваною, якщо відносно неї слідчим винесена обґрунтована постанова про залучення її в якості підозрюваної, а не повідомлення, оскільки це рішення, згідно з яким особа набуває певних прав і обов'язків.

Бабич А.А. Уведомление военнотружашего о подозрении

Рассмотрены проблемные аспекты порядка уведомления военнотружашего о подозрении, в частности: основания объявления о подозрении, обеспечение права на защиту при объявлении о подозрении, способ вручения уведомления о подозрении. Предложено считать лицо подозреваемым, если в отношении него следователем вынесено не уведомление, а обоснованное постановление о привлечении его в качестве подозреваемого, поскольку это решение, согласно которому лицо приобретает определенные права и обязанности.

Babich A.A. The Notification of Suspicion for Soldier

It was considered problematic aspects of the notification procedure of suspicion for soldier: the base notification of suspicion, the right to the protection of the notification of suspicion, the method of notification of suspicion. Proposed as a suspect is a person against whom an investigator ordered to prosecute a suspect.